

ost·ra·var

zpravodaj 4

sobota 30. 11. 2013

Editorial • Rozhovor s V. Georgievem • Rozhovor s A. Bílíkem • Recenze Ruská zavařenina • Recenze Pěna dní • Recenze Tristan a Isolda • Recenze Můj romantický příběh • Rozborový seminář • Vykřičníky • Orgie na Dole Jindřich •

Nový ťahúň festivalu

Po náročných úvodných dňoch OST-RA-VARu už zaslúžene odpočíva Komorní scéna Aréna, od ktorej včera Divadlo Petra Bezruče prebralo štafetu ťahúňa prehliadky.

Vo štvrtom čísle ešte naposledy s bážňou zamávame Aréne a ich pozoruhodnej ruskej dramaturgickej linke. Pri tejto príležitosti ponúkame očakávanú reflexiu **Ruskej zavařeniny** redakčnej rusofilky Táne Brederovej a v rozhovore Jiřky Hofmanovej s hrdosťou predstavujeme trochu prehliadané arénovské herecké eso, „malého ruského človeka“ Vladislava Georgieva.

Včerajšiu pozornosť si však pre seba už suverénne ukradlo Divadlo Petra Bezruče. V myšlienkach sa stále ešte kúpeme v krehkej imaginatívnej **Pěne dní** a sledujúc zatiaľ najlepšiu komédiu festivalu **Můj romantický příběh** spomíname na vlastné tragikomické ľúbostné historky.

Prespali ste prvý rozborový seminár? Alebo si chcete len pripomenúť nejaké bomby? Prvá seminárová rekapitulácia je už na stole a môžete sa už spoľahnúť na jej zajtrajšie pokračovanie.

Blížiaci sa koniec OST-RA-VARu už cítiť v unavených kostiach, obzvlášť počas presunov k Bezručom. Či už volíte jazdu električkou alebo preferujete skôr osviežujúcu pešiu prechádzku, rozptýlenie po ceste hore-dolu Ostravou môžete opäť hľadať v našom Zpravodaji.

Tí netrpezliví môžu čerstvé vydanie hľadať už cestou z Klubu na raňajky do pivniého baru Dílo.

Na záver chcem ešte vyjadriť pevnú vieru, že napriek miernym preklepom či štylistickým drobnôstkam na nás nezanevriete a podelíte sa dnes s nami ešte naposledy o vaše názory. Možno aj v klube na záverečnom Spoločenskom setkání.

Ďakujeme, ste súpi!

DOMINIKA ŠIROKÁ

Dnes...

9:30 – 13:30 **2. rozborový seminár**
COOLTOUR

14:30 **KRÁL LEAR**
Divadlo Petra Bezruče

18:30 **BALADA PRO BANDITU**
Divadlo Jiřího Myrona

21:30 **SIDÓNIE NÁDHERNÁ**
Divadelní klub NDM

22:13 **Společenské setkání**

...a zítra

10:00 – 12:00 **3. rozborový seminár**

„Musí to mít koule.“ Rozhovor s Vladislavem Georgievem

Naše čtvrtéční povídání začalo poněkud zvláště otázkou pana Georgieva, proč jsme si vybrali zrovna jeho. Protože odpověď, že je výborný herec, se až příliš nabízela, rozpačitě jsem vykoktala cosi o prostřídávání dotazovaných. Nyní bych mohla jasně odvětit: je to přemýšlivý člověk, který ladně bilancuje mezi idealismem a pragmatičností.

Pokud jsem to správně spočítala, tak vy působíte v Aréně už dvacet let. Jak vzpomínáte na své začátky?

No, byla to legrace. Někdy to bylo smutné, někdy veselé, ale v pohodě.

Co nějaká první formující inscenace?

První inscenací, která mě hodně ovlivnila, byla spolupráce na *Višňovém sadu* s režisérkou Oxanou Meleškinou-Smilkovou, první ruskou režisérkou, kterou jsem poznal. Setkání bylo od začátku plné energie. Svolala si nás a první na co, se zeptala, proč děláme divadlo. Všechny nás nechala vymluvit, a pak řekla: „Já dělám divadlo, protože chci změnit svět.“ Možná to zní naivně, ale řekla to úplně tak, jak si to myslí, a tak jsme to divadlo dělali. Šlo jí opravdu o to, aby věci podle toho fungovaly.

A vy sám sdílíte názor, že divadlo, tak jak ho děláte třeba i tady v Aréně, může změnit svět?

Určitě. Chci tím, co dělám ovlivnit lidi, nebo se jich aspoň dotknout. Přinejmenším. Třeba když hrajeme *S nadějí i bez ní* o Slánské, je vidět, že to lidi zasahuje. Je to téma, které určitou dobu bylo tabu a teď se znovu otevřelo a lidi to zasáhne mladé i staré stejně. I když o tom někteří vůbec neví, tak je to nutí začít si o tom něco číst a přemýšlet nad tím.

Máte nějakého oblíbeného režiséra nebo režisérku?

Samozřejmě. Rád pracuji s Ivanem Krejčím. Každý tady má jinou zkušenost, ale mně se s ním zatím vždy dělalo dobře. A potom ještě, i když to bylo drsné setkání, Sergej Fedotov. Dělali jsme *Psí srdce* a na to vzpomínám dodnes. Byl to pro moje herectví obrovský přínos.

Jaký styl herectví preferujete? Tíhnete k psychologizujícímu či třeba stylizovanému?

Já to rád střídám, rád proplovám. Nebaví mě, když je to jenom komické

nebo jenom tragické. Stejně to mám s muzikou, mám rád, když se proměňuje, zaujme mě...a hlavně obojí musí mít koule. To je takový výraz, který by se těžko popisoval, takže prostě: musí to mít koule. (smích)

Zatím jsme v rámci OST-RA-VARu viděli od Arény *Hráče a Dezertéra z Volšan*, kde jste měl sice menší, ale velmi komplexně pojaté, role. Co pro vás znamená práce na menší ploše?

Super, je to v tom, že si s tím můžu daleko víc vyhrát. Kdežto na velké ploše na to člověk nemá dostatek času. Ale zase čekání v zákulisí strašně ubíjí, ztrácí se energie. Ta se lépe udržuje, když je člověk celou dobu na jevišti. (pauza) Ale obojí je pro mne v pohodě. (smích)

Kromě *Žen a panenek* uvidíme od Arény ještě *Ruskou zavařeninu*, v níž hrajete. Co vás v ní oslovilo, když jste ji připravovali?

Připomnělo mi to právě Ošanu Meleškinu a její *Višňový sad*. Všichni lidé žijí v jednom domě, každý má to své a teď se to různě prolíná, plyne to a vytváří příběh. Myslím, že právě to bude pro diváka zajímavé. Je to jako byste seděla v nějakém bytě a pozorovala obyvatele, jak žijí, jak se každý den baví a řeší své problémy.

A ještě něco málo k OST-RA-VARu. Je to pro herce výzva hrát před publikem plným odborníků?

Někdy je to velmi těžké. Obzvláště v deset hodin v prvních řadách někteří spí

(smích) anebo mají ještě nějak to promile v sobě. S tím se můžeme setkat i normálně v divadle, ale v téhle koncentraci je to někdy až extrémní. Každopádně výzva to je. Potom slyšet ty názory a přemýšlet nad nimi, nebo se o nich přít.

Znamená to, že chodíte i na rozborové semináře?

Letos mě to mine, protože aktuálně zkouším záaskoky ve dvou inscenacích. Kvůli nim se i „přeučuji“ hraní na violu místo na housle, takže nebudu mít čas. Ale chodí kolegové a vždycky pak sedíme tady pod schody, kouříme před představením a oni nám sdělují, co se tam dělo, a diskutujeme o tom.

Zažili jste někdy komentář, který by vás pohoršil nebo rozhořčil?

Určitě. Ale i to je důležité.

Bylo to spíš obsahem nebo formou příspěvku?

Myslím, že z obou důvodů.

A máte pocit, že divadel je úspěšný v propagování ostravských divadel?

Určitě, jinak se ty věci do světa asi nedostanou. Přinejmenším jsou poté některé inscenace kritiky doporučovány na jiné festivaly, např. v Hradci, v Praze nebo v Plzni a jejich názor má to vliv.

JIŘKA HOFMANOVÁ

„Vybral jsem si Ostravu“

Rozhovor s Alešem Bílíkem

Aleš Bílík je od letošní sezóny novou posilou v činoherním souboru NDM. Během festivalu jsme ho mohli vidět jako Demetria ve *Snu noci svatojánském*, dvojčata Horáce a Frederika v *Pozvání na zámek* a v neposlední řadě Tristana v *Tristanovi a Isoldě*. Jeho příští prací budou *Perfect days*, které bude zkoušet s Jankou Ryšánek Schmitovou pro Divadlo Antonína Dvořáka.

Aleši, tak jaký byl přechod ze studentského – generačního a do jisté míry nedisciplinovaného divadla do divadelního provozu, pro který je řád tolik typický?

Termín disciplína je přesný. Je to trochu smutné, že až tady objevuji, co to slovo vlastně znamená. Se zodpovědností jsem se seznámil v různých momentech během zkoušení *Tristana* nebo u *Pozvání*. Najednou mi došlo, že jsem součástí divadla, do kterého chodí platící diváci, kteří chtějí za své peníze logicky něco vidět. Naštěstí tady jsou diváci, kteří se do divadla vrací, protože je to baví a mají rádi herce.

A jak se ti zde pracuje?

Moc dobře. Zrovna včera jsem to říkal Petrovi Gáborovi. Občas se mi stává, že používám označení škola místo divadlo. „Co děláš v pátek?“ „Jdu do školy.“ Ostravské divadlo je pro mne druhá herecká škola, kde ke mně přistupují jako k žákovi a já je beru jako mé učitele. Líbí se mi, jakým stylem mi udílejí rady a připomínky, jak režijní, herecké a v podstatě i životní. Jsem za to vděčný.

A jak tě mezi sebe ostravští bardi přijali?

U nich je hrozně fajn, že se mi snaží pomáhat, předávat své cenné zkušenosti, vysvětlovat principy velkého divadla, abych obstál. Nehází mi žádné klacky pod nohy, cítím z jejich strany maximální podporu.

Jak jste přistupovali k práci na tvé dvojroli v *Pozvání na zámek*? První, co si vybavím, je Jekyll a Hyde...

To asi většina lidí, ale u Jekylla a Hyda je rozdíl v tom, že je to jedna a tatáž osoba. Zpočátku jsem nad tím uvažoval tak, jestli i v téhle hře to není jeden člověk. Přeci jen se jedná o jednovaječná dvojčata, takže je to v zásadě tomu velmi blízko. Nicméně, jak si psala v recenzi, rozdíl mezi nimi je zatím hodně malý. Vím o tom a snažím se to zlepšit. Trochu jsem to podcenil již během zkoušení, měl jsem je oddělit tlustší čarou. Teď už to vím. Budu se snažit, aby se rozdíl mezi nimi víc prohloubil. Beru to jako takový závazek. Možná to tak nevypadá, ale přepnout během několika málo vteřin na toho druhého je opravdu těžké. Myslím, že je to práce na každou reprízu.

Prosím tě, jak to vlastně dopadlo s tvým plánovaným Erasmem? Myslela jsem, že plánuješ Londýn a ty místo toho Ostravu.

To byl oříšek... Přišla mi nabídka s angažmá a dvojrolí téměř ve stejné době, kdy mi potvrdili Erasmus v Londýně. Rozhodnutí mělo být samozřejmě co nejdřív, tak jsem si vybral Ostravu a musím říct, že jsem za to rád. Mám tu skvělé příležitosti.

MAGDA ZICHÁČKOVÁ

Staré, ale jaré

Len pred desiatimi rokmi vznikla hra **Ruská zavarenina** autorky Ľudmily Ulickej, predstaviteľky staršej generácie ruských autorov. Jedná sa o typický príklad adaptácie čechovovských textov, ktorý formálne a obsahovo takmer kopíruje klasika a navyše vytvára akúsi ironizujúcu metarovinu prostredníctvom konkrétnych citácií notoricky známych fráz. V tomto rámci Ulická postihuje neurčitú situáciu v Rusku na prelome tisícročí, kedy sa zo svetovej veľmoci stala zem nikoho, uväznená v prechodnom období bez vízie budúcnosti – v politickom, spoločenskom i kultúrnom slova zmysle.

Text má teda dve hlavné roviny – dramatickú čechovovskú s takmer antikvariátnou patinou, a druhú, ktorá otvorene priznáva čechovovské inšpirácie a dramatickosť tým naopak narúša. To pre Arénu otvára dve veľké polia, v ktorých je už súbor dávno doma – estetiku rozkladu a sebaironizujúci nadhľad.

Diváci, ktorí Arénu poznajú už dlhšie, mali jasné očakávania, ktoré sa do bodky splnili – v pozitívnom i v negatívnom slova zmysle. Absolútna

technická dokonalosť je už v Aréne štandardom, ale tento ročník festivalu OST-RA-VAR akoby predznačoval, že sa štandardom v tomto výnimočnom divadle stávajú aj iné veci, napríklad neustále sa opakujúca výtvarná štylizácia či herecké mustry.

Preplnená scéna je spoločne s kostýmami staršej generácie postáv citáciou čechovovskej doby (dej hry je však zasadený v nedávnej minulosti). Prítomný inventár vystihuje nepraktickosť ľudí, ktorí než aby opravili dosku na podlahe, radšej okolo nej rozostavajú stoličky a zrolovaný koberec si odložia priamo pred dvere, aby oň neustále zakopávali. Po všetkých stenách až k stropu čnejú vysoké knižnice plné kníh, ktoré sú celkom priznane falošné atrapy. Ak sa Čechov pohrával so skutočnou hodnotou proklamovanej inteligencie svojich postáv, režisér Ivan Rajmont to celkom jasne dopovedá. Okrem toho niekoľkokrát padne, že umelecké preklady matky (Alena Sasínová-Polarczyk) nie sú dobré a jej brat (Marek Cisovský) pri bohémskej hre na klavír neprekročí rozsah niekoľkých akordov.

Herci nevystúpili zo svojich typických štylizácií, ktoré ale vo väčšine prípadov konvenovali interpretácii postavy (najvýraznejšie u novozbohatlíckeho páru Alberta Čuby a Terezy Cisovskej, či u mierumilovného no nevyspytateľného alkoholika Andreja v podaní Mareka Cisovského). Menej vhodným sa zdá obsadenie Terezy Dočkalovej, ktorej

Redakční hodnocení

Brederová !!!! / Hofmanová !!!! / Juráni !!!! / Mikulka !!!

jednoducho – a to hádam nepotrebuje ani ďalší komentár – nikto nikdy neuverí moralizujúce kázanie v kláštornom odeve. Pre podstivých návštevníkov festivalu sa teda inscenácia môže zdať zmesou opakovaných postupov, ale keďže ide o postupy pôsobivé a fukčné, menej „otrlý“ divák ich určite ocení.

TÁŇA BREDEROVÁ

„*Ruskou zavařeninu* vidím poněkoliaté a docela závidím těm, kteří to dnes viděli poprvé. Já už si tady užívám jenom detailů ale můžu říct všem, že herci tady neustále tvoří, neustále si to dotvářejí ale ne retardačním způsobem. Pro mne je toto dnešní představení vrcholem z té řady *Ruských zavařenin*, kterou já už mám za sebou. Skvělé!“

LADISLAV VRCHOVSKÝ

„Výborná hra, promyšlená, krásně vystavěná a taky krásně zahraná. Pro mě je to zatím největší zážitek z tohoto festivalu.“

RADMILA HRDINOVÁ

„Mám ráda Čechova a tady byla spousta konotací. Parafráze, nebo pokračování Višňového Sadu mě bavilo. Samozřejmě, druhá půlka se mi líbila víc. Skvěle odsýpala a byla živější.“

LENKA RÚŽIČKOVÁ, FF UK

„Tady je problematický ten text, který je o transformaci ruské společnosti v devadesátých letech, prostě „suprkonkrétní“ věc, která tady moc nebude fungovat, protože se to tady nestalo, to je opravdu lokální. A myslím si že ten text je příliš roubovaný na *Višňový sad*, že to, co se snaží být, úplně nefunguje. Ale ta inscenace byla fajn, herecký soubor je tady tak výjimečně silný, že i věci, které by mi mohli připadat nefunkční, jim jsem ochotný sežrat, protože je prostě radost se na to dívat.

ADAM SKÁLA, DAMU

„Tak už vieme, čo sa stalo po vyrúbaní višňového sadu. A čo sa zmenilo? Nič! Iba technológia postúpila o krok vpred!“

VIFOON SOLČÁNIOVÁ, FF MU

Svět, v kterém květiny nevěstí nic dobrého.

Pěna dní je inscenace plná silných emocí. Netřeba šetřit superlativy. Po zhlédnutí představení se dere na povrch hned několik slov: snové, nápadité, chytré, zábavné, barevné, plné fantazie, metafor, surrealistických obrazů, slovních hříček. A to všechno ještě výborně zahrané. Režisérce Anně Petrželkové a dramaturgyni Daniele Jirmanové se podařilo přenést na jeviště vše typické pro Vianovy texty.

Děj se odehrává v rychlém tempu, podbarveném jazzovými skladbami Duka Ellingtona. Pomáhá i rozčlenění prostoru na jednotlivá patra, v kterých se některé situace odehrávají simultánně. Posouvající se mantinely bruslařské dráhy v závěru zase evokují pocit stísněnosti a beznaděje, kterou Colin prožívá. Inscenace si často – v souladu se snovou atmosférou – pohrává s reálným měřítkem objektů a postav, což podporuje surreálnost celého příběhu.

Představení vévodí okouzující Tereza Vilišová, jejíž nemocná Chloé je ztělesněním křehkosti snad všech květin. Je-li na scéně, je těžké upřít pozornost na

někoho z jejích kolegů. Upoutá především výrazem ve tváři nebo očima, zřetelně lze odečítat všechny proměnlivé pocity – bolest, štěstí ale i tíseň. Zato fyzické akce jsou provedeny s plným nasazením a zároveň s lehkostí; při plavání pod vodou by člověk řekl, že se dívá na ponořený leknín. U ostatních účinkujících je nutné ocenit především preciznost, s jakou po celou dobu drží stylizaci jednotlivých postav, různorodých postaviček z panoptika, na které neúprosně působí čas, společnost i okolí.

I když se říká, že třetí den bývá kritický, dnes tomu tak díky představením v Divadle Petra Bezruče rozhodně nebylo. *Pěnu dní* považuji společně s *Mým romantickým příběhem* za (prozatím?) nejlepší inscenace letošního festivalu.

MAGDA ZICHÁČKOVÁ

„Dnes, po zhlédnutí dvou představení, mi přijde velmi zajímavé, jak lze dosáhnout silného účinku na diváka zcela různými prostředky. Jsem potěšen, jak dnešní program zatím probíhá, tak doufám, že se to nezkaží.“

JOSEF KAČMARČÍK, DAMU

„Překvapilo mě, jak volně se pracuje s předlohou. A nutno zmínit, že Vilišová je tu úžasná.“

OTO LINHART, DAMU

„Závidím ti, že na to píšeš.“

MARTIN MACHÁČEK,
ŠÉFREDAKTOR ZPRAVODAJE

Redakční hodnocení

Zicháčková !!!!!/ Hofmanová !!!!!/ Široká !!!!!/ Macháček !!!!!

Tristný Tristan pod gigantickou konštrukciou

Tristan a Isolda, tragédia osudovej lásky vykúpenej smrťou, bola predposledným príspevkom NDM na OST-RA-VARe. Po komornom príbehu „malých“ ľudí **Slož mě něžne**, prezentoval režisér Klimsza svoju druhú obľúbenú režijnú „úchylku“ (súdiac podľa **Marata de Sade** z predminuloročného OST-RA-VARu). Divadlo výtvarne nasýtené, ktoré sa pohráva s diváckou imagináciou. Miesto boxerských rukavíc tu rinčia meče a rozohrávanie drobných emócií nahrádza zvučiaci pátos.

Veľkovýpravnosť pritom Klimsza demonštruje s náramnou chuťou. Divákov zaplavuje mohutnými emóciami na pozadí gigantických konštrukcií, ktoré, nebyť zbytočnej ilustratívnej videoprojekcie, nútia k predstavivosti. Sprevádzajú publikum rôznymi svetmi, ktorými sa prekopíra čím ďalej tým viac láskou gniavený Tristan. Jeho útrpné súženie však zostáva visieť na štvrtej stene. Emócie len ťažko prechádzajú do hľadiska a upadajúcu atmosféru nevie zachrániť ani trochu umelohmotne pôsobiaci keltský hudobný „čurbes“.

Klimsza má zaľubu v javiskových „kudrlinkách“, čo niekedy vedie k toporným obrazom. Nešťastne nejednotná štylizácia sa pokúša sklbiť efektnú antiiluzívnosť, v ktorej sa mníšky menia na krákajúce vrany, s realistickou súložou či dávením do kýbliku. (Doslovne) vzrušujúci začiatok s iskrou zmyselnej nahoty pritom dáva prísľub rozprávačského divadla plného nadhľadu. Prvok rozprávača sa však postupne vytráca a zákonite musí nasledovať otrepaná konverzácia. Poetická javisková báseň sa mení na heroickú deklamáciu plnú pátosu. Vidno to najmä na Tristanovi, ktorý túto polohu nepúšťa ani v role blázna zaffkaného krvou.

Klimsza si dobre uvedomuje, že slávny príbeh si žiada viac „ako?“ než „čo?“. Tristanovu tristnú „putovačku“ spúšťa vo veľkom štýle, rýchlo však stráca dych. Zaujímavé aranžovanie niektorých obrazov druhého dejstva už však Tristana a Isoldu vzkriesiť nedokážu.

MILO JURÁNI

„Mníšky museli nadýchať veľa feromónov, ak ich nepohoršili nahé telá Tristana a Isoldy.“

MARTINA BEŇOVÁ, VŠMU

„Ani tehličky na bruchu herca ma neprimäli dívať sa na trpiaceho Tristana.“

KLAUDIA TOMANOVÁ, VŠMU

Redakční hodnocení

Juráni !!/ Mikulka !

U.S. Amy a Tom

Česká premiéra hry D. C. Jacksona *Můj romantický příběh* v brněnském Buranteatru byla poněkud trpkým zážitkem. Celý rok jsem pak strávila ve víře, že by se tento text měl jevištím raději vyhýbat. Jenže, člověk míní, Bezručí mění.

Stačilo, aby se díla ujal progresivnější a svižnější tvůrčí tým a dva třicetiletí singles našli poztrácené obrátky. Jistě, příběh milostných smolařů se nesnaží být objevnou a filosofující záležitostí, ale může být nadmíru vtipnou sondou do flirtovací nešikovnosti každého z nás. A také cynickou připomínkou, že cesty ke (snad) šťastnému konci nelemují momenty z hollywoodských komedií, ale směsice podivných a trapných situací.

Režisér Daniel Špinar umístěním osamělých jedinců mezi dva kancelářské záchody rozdělí hrací prostor mezi obě postavy, ale také trochu ironicky dointerpetovává autorovo tvrzení, že partnera většina z nás potká v práci. Neboť kde jinde lze v dnešní době separovaných boxů potkat své kolegy než při cestě ke společnému automatu na kávu či v běhu za vykonáním základní potřeby.

Redakční hodnocení

Hofmanová !!!!! / **Brederová** !!!!! / **Široká** !!!! / **Zicháčková** !!!!! / **Macháček** !!!!! / **Mikulka** !!!!

Jevištní provedení stojí na komediálním talentu Terezy Vilišové a Ondřeje Bretta. Ti s virtuozitou sahají hluboko do našich dětinských stereotypů. Daří se jim také plně odlišit rozdílné perspektivy hrdinů: ten, který zrovna vypráví, si zcela samozřejmě připadá nadřazený, jeho gesta jsou expresivnější, mimika průbojnější a proměnlivější, hlas sebejistější a barvitější. Druhý se „submisivně“ podřídí. Tlumí gestikulaci, výraz tváře ustrne na jediné neinteligentní masce, mluví rozpačitě. K civilnímu projevu oba protagonisté přejdou až v závěru inscenace, kdy se obě verze setkávají.

Přiléhavější než často užívaný pojem „herecký koncert“ je tentokrát herecký desetiboj na hranici osmi tisíc bodů.

JIŘKA HOFMANOVÁ

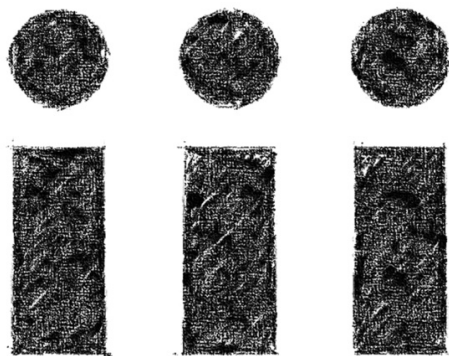
„Nemůžu říct, že se v tom poznávám, ale chápu, že se v tom spousta lidí poznává. Je to silná inscenace se zajímavým kontrastem mezi oběma polovinami.“

PETR PROKOP, DAMU

„Ze začátku jsem nedokázala na styl inscenace přistoupit, ale před přestávkou jsem se v tom začala těžce poznávat a konec mne dojal. (smích) Jsem teď trochu naměkko.“

VERONIKA HRABALOVÁ, FF MU

And now for something completely different!

Prvý rozborový seminár zahájilo pátranie po téme inscenácie ***Sen noci svatojánské***. Avšak nenašli sme nič, na ktorej by boli navlečené korálky (Ladislav Vrchovský), a tak Věra Ptáčková nadobudla podozrenie, že niekto v hre škrtal! Márne hľadanie museli za nás, obyčajných divákov, doplniť neobyčajní diváci, tzv. virtuálni, ktorí inscenáciu nevideli (Vladimír Just). Až vďaka príspevku V. Justa si Jiří P. Kříž a iní ujasnili niektoré veci. Ešte že nechodíme všetci do divadla!

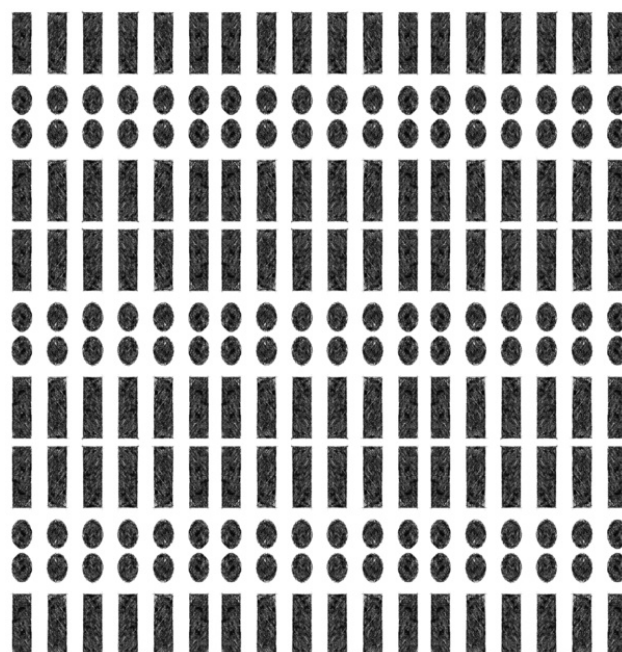
Avšak téma sa ani tak nenašla, a to nie je všetko. Nielenže sme prišli o jednu tému, ale i o jednu modlu - v podobe inscenácie ***Hráčov*** v Činohernom klube, ktorej veľmi šliape na päty práve tá ostravská z Arény (Josef Herman).

Stratu istôt ale vyvážil kolega Polách, ktorý našiel pevnú pôdu pod nohami v podobe kostnickej recepčnej školy. Antitetičnosť a skvelá hudba – to je o čo v ***Pozvání na zámek*** šlo!

Radmila Hrdinová zase neshledala predstavení ***Pozvání na zámek*** natolik strhujícím, aby kvôli nemu bola bez reptání ochotná snášet páchnoucí vodní dýmku na jevišti.

Zvláštností prvého rozborového seminára bolo to, že se do debaty až na čestné (ale zcela ojedinělé) výjimky nezapojovali studenti. Škoda, kolikrát do roka se naskytne příležitost veřejně zkřížit zbraně s oblíbeným či neoblíbeným pedagogem a díky vítězstvím či šrámům, utrženým v litém intelektuálním šermu, získat obdiv kolegyň a kolegů? Tristan i kolega Macháček by mohli vyprávět.

TÁŇA BREDEROVÁ A REDAKCIA

	Ruská zavařenina	Pěna dní	Tristan a Isolda	Můj romantický příběh
P.Bergmanová	!!!!	!!!!	!!	!!!!
D. Drozd	!!!	!!!!	!	!!!!
J. Herman	!!!!	!!!!	!	!!!!
L. Šaldová	-	!!!!	!	!!!!

Den třetí aneb Na vážkách

Z hlediska oceňování se mi letošní OST-RA-VARovské inscenace zatím zdály docela jednoduché: jednoznačný úspěch nebo naopak stejně jednoznačný průšvih. Do jisté míry to platilo i pro pátek: Klimszova nezamýšlená parodie *Tristana a Isoldy* byla zatím vůbec nejslabším festivalovým titulem, obě představení Bezručů zazářila. (Tak upřímně jako na *Mém romantickém příběhu* jsem se ještě letos v divadle nebavil. A myslím rok kalendářní, nikoli školní.)

Axiologické pohodlí narušila až Aréna s *Ruskou zavařeninou*. Tady už si zdaleka tak jistý nejsem. Spousta čechovovských narážek a pomrkávání mi sice lezla na nervy svou mechaničností a chtěností, přitom ale nepřestávaly být docela zábavné. Herci na velmi solidní úrovni předváděli obligátní „ruské panoptikum“ - přijatelně, jenže o poznání hůř než třeba ve *Hráčích*. Beznadějné vyznění celé inscenace (společnost degeneruje a trapná „čechovovská“ historie se opakuje v ještě trapnější a ubožejší podobě) má svou váhu, bylo však na můj vkus až příliš prvoplánové. Což vyniklo hlavně v sebevražedném srovnání s Čechovem, mistrem pronikavých psychologických postřehů, nenápadných hloubek a pravd, vězících v bezvýchodném klinči. Z Rajmontovy inscenace (ale i hry samotné) lze zkrátka až příliš snadno vytáhnout obyčejnou tezi – asi tak jako se ve hře tahá mrtvá myš z oné nešťastné marmelády.

VLADIMÍR MIKULKA
(bude uveřejněno na serveru Nadivadlo)

Šéfredakce: Dominika Široká - Martin Macháček

Redakce: Táňa Brederová - Jiřina Hofmanová - Magda Zicháčková - Milo Juráni - Vladimír Mikulka

Grafik: Martin Macháček a Nšoči

Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci s Komorní scénou Aréna a Divadelní společností Petra Bezruče za podpory statutárního města Ostravy.

Redakční kontakty: martin.macho@email.cz
dominika.siroka@gmail.com